

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.*

III.

Παρηλθον ήμέραι τινές ἐν τῇ γλυκυπίκρῳ ἔκεινῃ καταστάσει, μεταξὺ τῆς ἐκ τῶν ἐλπίδων χαρᾶς καὶ τῆς ἐκ τῶν φόβων λύπης. Οἱ Λέανδρος δὲν ἦθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀνατέλλουσαν αὐτῷ εὐδαίμονα ἡμέραν.

Μίαν ἑμέραν μετά τὸν χορὸν τῆς κ. β. . . συνήντησε πάλιν τὴν Ἰριδα ἐν μουσικῇ ἐσπερίδι παρὰ τινι συγγενεῖ αὐτοῦ. Οἱ κύκλοι τῶν προσελθόντων εἰς τὴν ἐσπερίδα ἦτο πολὺ μικρός, ωστε ἐν τῇ αἰθούσῃ τὴν ἐσπέραν ἔκεινην δὲν ἦτο δυνατὸν ἀνέτως ν' ἀνταλλαχθῶσι πολλοὶ λόγοι ἐμπιστευτοί, χωρὶς νὰ ἐπισύρωσι τὴν προσοχὴν τῶν παρόντων. Οὐχ ἥττον δὲν Ἱρις ἐπωφελήσας καταλήλου εὔκαιρίας καὶ πλησιάσα πρὸς τὸν Λέανδρον ἡρώτησεν αὐτὸν μειδιῶσα·

— Πῶς δὲν σᾶς εἴδομεν, κύριε Λέανδρε, τόσας ἡμέρας.

Οἱ τόνοι τῆς φωνῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς οὐδεμίαν ἀφονον ἀμφιβολίαν περὶ τῆς σημασίας τῆς ἐρωτήσεως.

— Οὔτε ἄγῳ δὲν ἡξεύρω, κυρίᾳ, ἀκριβῶς τὸ διατίσματων φωνῆς, καὶ τὴν παρελθούσαν καὶ ἀπάθειαν. Ἀληθῶς, προσέθηκε μεθ' ὑποτρεμούστης φωνῆς, καὶ τὴν παρελθούσαν καὶ τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν ἐσκεπτόμην νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ διὰ τὴν μίαν δὲν τὴν ὅλην αἰτίαν δὲν ἐπιθυμία μου ἐματαιώθη. Ἀλλως τε δὲν ἡξεύρει τις κατὰ ποίαν ἡμέραν θὰ ἡδύνατο νὰ σᾶς εὕρῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀπαλλασσόμενος τῆς ὄχληρᾶς ἐθιμοτυπίας νὰ παραδίδῃ εἰς τὴν ὑπηρέτριαν ἐπισκεπτήριον. Όπως δήποτε ὁ σπανίως βλεπόμενος γίνεται καὶ ἐπιθυμητότερος.

— Εκτὸς ἀν ἀληθεύη ἐνίστε τὸ γαλλικὸν λόγιον μακρὰ τῷ ὄφθαλμῷ, μακρὰ τῇ μαρδίᾳ εἰπεν δὲσποινίς κ. β. . . παρακαθημένη καὶ ἀκούσασα τὸν διάλογον.

Κατ' ἔκεινην τὴν στιγμὴν διακηγόρος κ. β. . . ἥρχισε ν' ἀναμέληπη τὴν ἐν τῇ β' πράξει τῆς Φαθορίτας μονῳδίαν «Vieni Leonora». Οὐχ ἥττον οἱ ἀνωτέρω ἑζηκολούθησαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν διάλογόν των.

— Διατί δὲν λέγετε δεσποινίς τὴν Ἑλληνικὴν παροιμίαν μάτρα ποῦ δὲν θωροῦται γρήγορα. Ιησουροῦται, ἀλλὰ πιθηκίζετε τοὺς γάλλους; παρετήρησεν δὲν Λέανδρος.

— Αδικφορον· δὲν πρόκειται τῷρα περὶ τούτου, διεμαρτυρήθη ζωηρῶς δὲσποινίς β. Ἐγὼ θέλω νὰ εἰπω δὲν ἀληθεύει τὸ λεγόμενον, ὅπως δήποτε καὶ ἀν τὸ εἶπητε, εἴτε γαλλιστί, εἴτε ἀλληνιστί.

Κατ' ὃς πρὸς τοῦτο διαφωνῶ, δεσποινίς, ἀντέτεινεν δὲ Λέανδρος, ἐνῷ δὲ Ἱρις προσέβλεπεν αὐτὸν ἀτενῶς. Φρονῶ τούνχατίον μετά τοῦ Ὀνέ — βλέπετε δὲτι εἰλικρινῶς ὑμοιογῶ δὲτι δὲν εἶναι ιδική μου — δὲτι τὰ ἀληθῶς ἀγαπῶμενα πρόσωπα τόσον περισσότερον τὰ ποθοῦμεν δισφέρεται εἰναι δὲ πομάκρυνσις καὶ πολυχρονιώτερος δὲ χωρισμός.

Οἱ Ὀνέ λέγει ἐπὶ λέξει δὲτι «Η ἀπομάκρυνσις φονεύει τὴν ἐρωτικὴν ιδιοτροπίαν, τὸν δὲ ἀληθῆ ἐρωτα τὸν ζωγονεῖ». Εἶναι ἀληθές δὲτι ὁ συγγραφεὺς ὑμιλεῖ ἐνταῦθα περὶ ἐρωτος καὶ ἐρωτευμένων εἰδικῶς ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν δόναται νὰ γενικευθῇ καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀγκῆς καὶ φιλίας.

— Ἀλλὰ τὴν πρωΐαν μᾶς εύρισκετε κύριε Λέανδρε πρὸ τοῦ προγεύματος πάντοτε, εἴπεν δὲ Ἱρις πρὸς τὸν Λέανδρον, θέλουσα νὰ διακόψῃ συζήτησιν, ἥτις τίς οἶδε ποῦ ἦθελε καταλήξῃ. Συνήθως δὲ μετά τὸ πρόγευμα ἑεργόμεθα.

Η διέκρισις ἀπήτε νὰ μὴ ἑξηκολουθήσωσι διαλεγόμενοι, ἐνῷ δὲ κ. β. . . ἡγωνίζετο νὰ τέρψῃ τοὺς παρόντας διὰ τοῦ φραγμάτου του. Μετά τοὺς λόγους λοιπὸν ἔκεινους δὲ Ἱρις ἐσιώπησε. Μετά τινα λεπτὰ ὅμως, ἐπωφεληθεῖσα στιγμῆς, καθ' ἧν οἱ παρόντες δὲν προσείχον, ἐψιθύρισεν εἰς τὸν Λέανδρον «ἔλθετε λοιπὸν τὴν Κυριακὴν κατὰ τὰς ἔνδεικα· ἐλπίζω δὲ προσέθηκε μειδιῶσα, νὰ μὴ σᾶς παρουσιασθῇ πάλιν κἀνενέν ἐμπόδιον».

Βλέμμα τοῦ συζύγου Στεφάνου, εἴτε σκόπιμον, εἴτε καὶ τυχαίον, ἐδίδαξεν αὐτὴν δὲτι ὑπὲρ τὸ δέον παρετάθησαν οἱ ψιθυρισμοί. Δὲν ἔδωκε λοιπὸν καρόν δὲ Ἱρις εἰς τὸν Λέανδρον οὐδὲ δύο λέξεις νὰ συναρθρώσῃ ἐν τῇ καταλαβούσῃ αὐτὸν ταραχῇ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ρυπιδίου καὶ διὰ ὑποκλίσεως ἀποχαιρετήσασα αὐτὸν ἀπεμακρύνθη.

Η μουσικὴ ἐσπερίς δὲν διέρκεσε πέραν τοῦ μεσονυκτίου. Πήγατε σχεδὸν ἐν συνοδείᾳ περὶ τὴν ὥραν ταύτην ἀπῆλθον ἔκειθεν εὔθυμοι. Τοὺς συζύγους Νόβηλιν συγάδευσεν δὲ Λέανδρος μετ' ὄλλων μέχρι τῆς οἰκίας των. «Οτε ἔτεινον ἀμοιβαίως τὴν χειρα ἔκεινος καὶ ἔκεινη πρὸς ἀποχαιρετισμόν, προσήλωσαν τὰ βλέμματα ἐκατέρωθεν· τὰ δὲ βλέμματα ἔκεινα τὰ ἀπαστράψαντα ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῆς δόδου. καὶ σφιγκτὴ πίεσις τῶν χειρῶν ὀμοίησαν εὐφραδέστερον πάστος γλώσσης. Τὴν Ἰριδα, ἔμα ἀνελθούσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπέπληξεν δὲ σύζυγος διὰ τὴν πολλὴν αὐτῆς ζωηρότητα κατὰ τὴν ἐσπέραν ἔκεινην. Είμαι βέβαιος, ἔλεγεν, δὲτι δὲν τὸ κάμνεις σκοπίμως· ἀλλὰ δὲν ἀρμόζει δὲ τρόπος αὐτὸς τοῦ φέρεσθαι, μάλιστα εἰς στενὸν κύκλον· δύναται νὰ παρεξηγηθῇ.

Τέσσαραι ήμέραι ὑπελείποντο μέχρι τῆς προσέχοντος Κυριακῆς· καὶ ήμέραι ἔκειναι ἐφάνησαν εἰς τὸν Λέανδρον τέσσαρες αἰῶνες. Τὸν προσεκάλει λοιπὸν ἔκεινη· πῶς δὲν δύνατον νὰ μὴ ἀδημονῇ;

Η κυριακὴ τέλος ἀνέτειλεν. Οἱ Λέανδρος ἤδη ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας, ξυμπληρώσας τὸν καλλωπισμόν

*) Τὸ ἀριθ. 32, σελ. 626 — 629.

του εύρισκετο εἰς τὴν ὁδὸν ἀνυπομονῶν. Αἱ δύο ὑπολειπόμεναι ὥραι τῷ ἐφάνησαν ἀτελεύτητοι, Ἀλλὰ διὰ τὶ τόσον ἀργὰ προχωρεῖ σήμερον τὸ ὠρολόγιον; ἡρώτα πολλάκις ἔσυτόν, ἀνασύρων αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος καὶ παρατηρῶν αὐτό. Ἀλλοτε πάλιν τῷ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σταματήση, καὶ ὅπως βεβαιωθῆ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐπλησταζεν αὐτὸ εἰς τὸ οὔς. Μέχρι τῆς ἐνδεκτῆς παρὰ τέταρτον περιηλθεν ἀσκόπως καὶ ἐν ταραχῇ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὅτε ἐνόμισεν ἡδὴ εὑκαριον νὰ διειθυνθῇ πρὸς τὸν οἰκον τῆς Ἰριδος ἀλλὰ καὶ πάλιν, ὅτε ἐπληστασε καὶ εἰδε τὸ ἐκεὶ πλησίον μέγα ὠρολόγιον τῆς πόλεως δεικνύον ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ὄρισθείσης ὥρας, ἐδίστασε νὰ σπεύσῃ. Τρὶς ἡ τετράκις περιεπλανήθη εἰς τὰς παρὰ τὴν οἰκίαν ὁδούς καὶ τοὺς δρομίσκους καὶ τέλος δευτέροις πετα τινὰ μετὰ τὰς ἐνδεκα σημάναντος τοῦ καδωνος τοῦ ὠρολογίου ἔκρουε τὴν θύραν ἐκείνης.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ 17 Φεβρουαρίου, ἡμέρα δι' αὐτὸν ἀξιομνημόνευτος καὶ ἀλησμόνητος. Ο οὐρανὸς παρὰ προσδοκίαν ἦτο αἰθρίος καὶ θερμός ὁ ἥλιος προεμήνυε τὴν προσεγγίζουσαν τερπνήν ἐποχὴν τῆς ἀνοίξεως.

Ἐισῆχθη ἀμέσως εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐνῷ ὑπεδέχθη αὐτὸν ὥριτις ἡ Ἰρις, οὐχὶ μόνη· ὁ πατὴρ αὐτῆς παρεκάθητο. Ἡτο τοῦτο ἡ πρώτη δοκιμασία εἰς τὸν ἔφωτα τοῦ Λεάνδρου. Ἐτεινεν αὐτῷ ἐκείνη τὴν ὑπὲρ τὸ γάλα λευκὴν χείρα τῆς καὶ λαβοῦσα ἔστριγξεν ὑπὲρ τὸ σύνηθες τὴν τοῦ Λεάνδρου δεξιάν, οἷονει θέλουσα νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸν, διότι δὲν παρέβη τὴν ὑπόσχεσίν του. Ἐχαιρέτισεν εῖτα ὁ Λέανδρος τὸν ἐπαναστάντα πατέρα της, οὐχὶ ἀνευ ἀθυμίας τινός· διότι ἐσκέπτετο, ἐὰν μὴ αὐτὸς ἦτο παρὰ τὴ θυγατρί του πρὸ ἵκανης ὥρας, δὲν θὰ παρήρχετο βεβαίως πολὺς χρόνος καὶ θὰ εύρισκετο ἀντιμέτωπος πρὸς ἐκείνην καὶ μόνος μετ' αὐτῆς· ἀλλὰ ἐὰν εἴχεν ἔλθη ὀλίγῳ πρὸ αὐτοῦ ἡ σχεδὸν συγχρόνως, πᾶσα τοικύτη ἐλπίς ἀπέβαινε ματαία, ἐπειδὴ τὴν ἐπισκεψιν δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ παρατείνῃ πέραν τῆς μεσημβρίας, τῆς ὥρας δηλαδὴ τοῦ προγεύματος.

Ἐύτυχῶς δι' αὐτὸν, μετὰ τὰς πρώτας τυπικὰς φιλοφρονήσεις καὶ σύντομον περὶ τῆς ζωηρότητος τῶν ἥδη ἀρξαμένων ἀπόρχεω διέλογον, ὁ πατὴρ ἀνέστη ἔχαιρέτισε προσηνῶς καὶ ἀπῆλθεν,

Ἐμειναν μόνοι! Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ σειρὴν ἦτο ἐκτάκτως ὥραιά. Βεθύναιον χειμερινὸν ἔνδυμα μετὰ χάριτος περιέκλειε τὸ λεπτοφυές αὐτῆς σῶμα, ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν μέχρι τοῦ ἀγκώνος χειρίδων προέβαινον οἱ ἀλαζόντρινοι βραχίονες της, ὡν ἡ λευκότης καθίστατο μείζων ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σκιερόν τῆς ὅλης ἔνδυμασίας. Οἱ γαλανοὶ αὐτῆς ὄφθαλμοι ἀνέλαμπον ἡδυπαθῶς, ἐπὶ δὲ τῶν χειλέων τῆς ἐπεκάθητο ἀγγελικὸν μειδίαμα, θρίαμβον καὶ αὐταρέσκειαν μαρτυροῦν· ἡ ἐλαφρὸς ωχρότης τοῦ προσώπου προέδιδεν ἐνδόμυχον ὄργασμόν, δην καθίστων καταρφανέστερον αἱ ἀνήσυχοι καὶ ἀτακτοι κινήσεις τοῦ ὅλου σώματός της.

Συνησθάνθη ὅτι ἡ ὠχρότης αὐτῆς καὶ ἡ ταραχὴ σὴν καταρφανῆ· διὰ τοῦτο αὐτὴ πρώτη προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ ὅμα ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρός.

— Δέν ἡζεύρω τί μοῦ συμβαίνει σήμερον, εἰπεν πρὸς τὸν συνεσταλμένων παρακαθήσαντα Λέανδρον· ὁ καιρὸς εἶναι ἐκτάκτως λαμπρός, ἡ ἡμέρα ἀσυνήθως θερμὴ καὶ ὥραίκα, καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι καλό· ἔχω ἀδιαθεσίαν καὶ ριγος· παρατηρήσατε πόσον ἡ χειρὶ μου εἶναι ψυχρό· Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν δεξιάν, ἣν ἔκεινος ἔλαβε περιπαθῶς, εἰπὼν μόνον «Τιφόντι φίνεσθαι ἀδιάθετος».

Ἀστραπηδὸν ἦλθεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως πρῆλθεν, ἡ ἰδέα νὰ κρατήσῃ τὴν χειρα ἐκείνην ἴκετευτικῶς καὶ διὰ τῆς τρυφερωτέρας φωνῆς νὰ εἴπῃ τῇ Ἰριδι, πίπτων εἰς τοὺς πόδας της, ὅτι τὴν ἡγάπα ἐμπανῶς· Ἀλλ' ἀνεχαίτισθη καὶ παρεδόθη πάλιν εἰς ρεμβασμούς. Παρηλθον στιγμαὶ τινες, καθ' ἃς παρεκάθηντο ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, ἀφωνοι καὶ προσβλέποντες ἀλλήλους. Πῶς νὰ ἀρχίσωσιν ἐκφράζοντες διὰ λόγων τὰ αἰσθήματα, ἀτινα ἐπληημμύρουν τὰς καρδίας των, ἔτοιμα νὰ ὑπερεκχειλίσωσιν;

Αἴφνις τὴν προσοχὴν τοῦ Λεάνδρου προσείλκυσεν ώραιος συάραγδος, κοσμῶν τὸ δακτύλιον τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρός.

— Λαμπρὸς μονόλιθος, εἶπε πρὸς τὴν Ἰριδα, καὶ ἐκλινεν ὅπως καλλίον παρατηρήσῃ αὐτόν. Ἐλαβε τὴν χειρά της καὶ τὴν ἐκρήτει ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα· ἐλαφρὰ ὅμως σπασμαδικὴ κίνησις τῶν λεπτοφυῶν αὐτῆς δακτύλων ἐδήλωσεν αὐτῷ, οὐχὶ ὅτι ἐκείνη ἥθελε ν' ἀποσύρῃ τὴν ἀριστεράν της, ἀλλὰ τὴν μεγάλην ταραχήν. Ο Λέανδρος ἥθελησε νὰ ἀφήσῃ τὴν χειρά της, ὅτε ἐκείνη, ἀναγνοῦσα εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του τοὺς μυστικοὺς πόθους του, οὓς δὲν εἴχε τὸ θάρρος νὰ ἐκφράσῃ, δι' ἐλαφρὰς ἀντιστάσεως τὸν ἐκρήτησε. Τὴν προσειδεν ἔκεινος ἀτενῶς εἰς τοὺς ὄφθαλμούς καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐναποθέσῃ ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀσπασμόν, ὅτε ἐκείνη, ἐν ἀκαρεὶ καὶ ἀπροσδοκήτως δι' αὐτόν, τὸν ἔσυρεν πρὸς ἑαυτήν.

— Ω! πῶς συνέβη τότε καὶ τὰ χεῖλη των συναπντήθησαν; Ἀπλούστατα· πῶς συμβαίνει καὶ ὁ ἥλιος φωτίζει, καὶ ἡ χιών ἀναλυεται καὶ τὸ πτηνὸν κελαδεῖ; Τίς ἥδυνθη ποτὲ ν' ἀνακόψῃ τὰς φυσικὰς τῶν ὄντων κινήσεις;

Τὸ θάρρος ἐκείνης τὸν κατέπληξε, διότι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεώρει καὶ μέγα τὸ τόλμημα ν' ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν της. Ἐσφιγξεν αὐτὴν εἰς τὸ στῆθος του καὶ ἀπλήστως κατεφύλει τὰ ψυχρὰ ἐκ τῆς συγκινήσεως χεῖλη της καὶ τοὺς κλεισθέντας ἐξ ἥδυνης ὄφθαλμούς της. Ἐκείνη ἥδυπαθῶς ἀνταπέδιδε τὰ φιληματά του, καὶ ἐπὶ τινας στιγμάς δὲν ἤκουετο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνη ἀλλο εἰμὴ ὁ γλυκὺς κρότος τῶν φιλημάτων, ἀτινα ἐρρύθμιζον συγχρόνως τὸν ψίθυρον τῶν ἐρωτικῶν τῶν λόγων.

Μόνον μετὰ τινας στιγμὰς διήνοιξε τοὺς γλυκεῖς ὄφθαλμούς της ἡ Ἰρις καὶ τὰ ἡμισεσμένα βλέμμα-

τὰς της ἀγωνιαδῶς προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ὄφθαλμῶν τοῦ Λεάνδρου.

“Ω! θεέ μου, πόσον εἰμαι εύτυχής, ἐψιθύρισε καὶ ἀνταπέδιε τὰς ἑρωτικὰς αὐτοῦ ἑκφράσεις.

Τί ἔλεγον; Λέξεις ἀερώδεις, παιδικαῖ, μηδαμιναῖ καὶ ὅμως δὲ αὐτοὺς ἡσαν τὸ πᾶν· ἡσαν αἱ λέξεις ἑκεῖναι ὁ ἐπίστημος ὅρκος τῆς ἀγάπης των.

Ἐστήριξεν ἑλαφρῶς ἡ Ἱρις τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Λεάνδρου καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τὰς θωπείας ἑκείνου.

— Σὲ ἀγαπῶ, ἔλεγον ἑκείνος, καὶ σὲ ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας· δὲν ἥμπορεις, Ἱρις, νὰ φαντασθῇς τὸν πρὸς σὲ ἑρωτάκ μου. *Ω! νὰ ἕξευρες ποσάκις ἑρρέμενα συλλογιζόμενος μόνον σέ. Ἀφρότου πρὸ διετίας σὲ εἶδον, ἀφ' ἣς στιγμῆς πρώτην φοράν ἡκουσα τὴν φωνήν σου, ἥσθιόνθην ὅτι ἔρρηκτος δεσμὸς μὲ συνέδεσε πρὸς σέ. Αὐτὸ τὸ ὄνομά σου μοῦ προξενεῖ εὔχαριστησιν ὅταν τὸ προφέρω, καὶ δέσκεις τὸ ἐπιναλαμβάνων αἰσθηνομαι ὅτι ἐγχαράσσεται βαθύτερον ἐντὸς τῆς καρδίας μου.

Ἐκείνη κατ’ ὄργακς οὐδὲν ἥδυνατο ν’ ἀπαντήσῃ τόσην ἡτο ἡ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησις, ἦν ἥσθιόντεο. Συνεκλείετο εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ δὲν ἥθελε νὰ λύσῃ τὸν δεσμὸν τῶν βραχιόνων της, δι’ οὗ περιέβαλλε τὸν τράχηλόν του.

— Σὺ ἡγγόνεις τὸν ἑρωτάκ μου, ἔξηκολούθησεν νὰ λέγῃ ὁ Λέανδρος· ἀλλ’ ἥλπιζον ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα νὰ τὸν μαντεύσῃς, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἑκείνης δὲν μ’ ἔμελλε νὰ ἀποθάνω. Μὲ ἀγαπῆς λοιπὸν καὶ σύ, Ἱρις;

— Τὸ βλέπεις, ἥδυνόθη μόνον νὰ εἴπῃ ἑκείνη, καταφίλουσα αὐτόν.

Ἡ ωραιότης τῆς Ἱριδος ἐμέθυε τὸν Λέανδρον οὐδένα ἄλλον ἡγάπτα πλειύτερον αὐτῆς ἐν τῷ Κόσμῳ. Ἡ σιωπὴ των παρετάθη ἐπὶ ίκανήν ὥραν, καθ’ ἓν ἀληλοκρατούμενοι ἀμφότεροι ἑρρέμενοί ζαχαρίζον.

Αμφότεροι ταύτοχρόνως σχεδὸν ἀνεσκέρτησαν, ἐνοικάντες τὸ ἐπισφαλές τῆς θέσεώς των καὶ τὸν κίνδυνον νὰ εἰσέλθῃ τις ἀπροσδοκήτως — ὅτε τὸ πᾶν δι’ αὐτοὺς ἥθελε καταστρφῆ. Ἡγέρθησαν λοιπὸν καὶ προσεπλήσσαν νὰ ἀποκτήσωσιν ἀταράξιαν τινα, ἢ μὲν λαθοῦσαν ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τραχείου ἐφημερίδα, ἢν προσεποιήθη ὅτι ἀναγινώσκει, καθίσασα ἐπὶ τοῦ ἀνάκλιντρου, ὃ δὲ κύψας ἔξω τοῦ παραθύρου.

Αλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, καὶ πάλιν οἱ εἰς κατέπεσεν ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ ἐτέρου.

Μετ’ ὄλιγον ἑκείνη ἀναρθώθη καὶ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ. Τὸ σῶμα της ἡτο ωραιότερον καρυστίδος κατὰ τὴν στιγμὴν ἑκείνην. Ὑψωσε τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τὰ ἄνω καὶ μετὰ γλυκείς ψυχαὶ καὶ σταθερᾶς φωνῆς εἶπε:

— Θεέ μου, αὐτὸ δὲν τὸ ἐφανταζόμεν ποτέ, καὶ ὑπανδρός νὰ ἐρωτευθῶ· ἀλλ’ ίδοις ὅτι καὶ τοῦτο ἐπαθεῖσαν. Σοὶ ὄρκιζομαι ὅμως, Λέανδρε, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἰμαι ὅλη ἴδιαν σου.

Ἡ φωνὴ αὐτῆς ἡκούετο καθαρὰ καὶ ἡγηρά.

— Τί κάμνεις, δυστυχής; τῇ εἰπεν ἑκείνος· ψιλ-

λει ταπεινότερα διότι θ’ ἀκουσθῆς. Δυνατὸν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἔλθῃ ὁ Στέρφανος, καὶ τότε . . .

— Εἶναι εἰς τὸ γραφεῖον του, διέκοψεν ἑκείνη, ἀπὸ πολλὰς ώρας, καὶ δὲν ἔξηλθεν.

— Ο Λέανδρος ἀνεσκίρτησε δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡτο δυνατὸν νὰ γυνὴ ἑκείνη νὰ τολμήσῃ ὅτι ἐτόλμησεν, ἐνῶ εἰς τοῖχος ἔχωριζεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ συζύγου. Ἐνύσσεν ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ προφρανοῦς κινδύνου καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπομαρτυρηθῇ.

— Άλλικ μείνε, ἔλεγεν ἑκείνη ἐνθαρρύνουσα ψυχαὶ ἵκετεύουσα αὐτόν.

— Αυτοῦορ! ὅσον τίχιστα, εἰπεν ὁ Λέανδρος ἀπορρασιστικῶς καὶ λαβών τὸν πιλόν του.

Καὶ ἔν τελευταῖον μακρὸν καὶ θερμὸν φίλημα ἐπεφράγμισε τὸν ὄρκον τοῦ ἑρωτός των.

Π. Β. Σ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

Δέν ἥργησε νὰ τραπῇ τὴν εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βρέχουσα ἄγουσαν ἀτραπόν, ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἡτο ἑρρόμος ἥρξτο τρέχουσα. Πολλάκις πνευστιώσα ἡναγκάσθη νὰ σταθῇ ὅπως ἀνυπνεύση, ἀμέσως ὅμως πάλιν ἀνεγάρει εἰς τρόπον ὥστε ἐν δικοτήματι ἐλάσσονι τῶν δέκα λεπτῶν ἔρθησεν εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτῶν στηρείον. Τότε ἔστη, τὰ δέ βλέψυματα αὐτῆς ἐβοήθησαν εἰς τὰ βάθη τῆς πεδιάδος χωρίς νὰ ἰδωσί τι τὸ ἀνησυχητικόν: οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε ζῷα, οὐδένα ἥχον ἡκουσε πλὴν τοῦ ταράσσοντος τὰς βέσεις τῶν βρέχων ἀνέμου καὶ κάτωθεν ἀνερχόμενον τὸν ἥχον τοῦ θεοῦ τῶν κυμάτων. Ἐστράφη πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ὁ δύνων ἥλιος ἔστελλε τὰς ἀκτίνας αὐτοῦ διὰ τῶν χαλκοχρόων νεφῶν, ἐνῷ ἐν τῷ δρίζοντι σκοτεινῇ γραμμῇ ἔχροκστε συγκεχυμένως τὰς ἀκτὰς τῆς Τερσένης. Προύχωρητε πρὸς τὴν καλύβην ἐκ τῆς ὁπίας τὴν προτεραῖαν εἶγεν ἔξελθει ὁ τελωνοφύλακας καὶ εὗρεν αὐτὴν κενήν.

Αναμφιβολώς ὁ Θεός ἐπροστάτευε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις ἐπεσκόπησεν κύθις διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς ἑρρόμους ἀγρούς, προσέχουσα μὴ φανῇ σκιά τις, μὴ αἴφνης κεφαλή τις ἀνερχίνετο ὅπισθεν βάτου τινος, ἢ φωνὴ τις ἡκούετο ὅπως ἀνακόψῃ αὐτήν. Οὐδέν οἷως εἶδεν, οὐδέν ἥκουσε.

Τότε ἔκλεισε τοὺς ὄφθαλμούς καὶ προσηκόπηθη ἐπὶ μικρὸν οὐχὶ ὑπὲρ ἔστητης, ἀλλ’ ὅπως δειθῆ τοῦ Τψίστου νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς γονεῖς αὐτῆς.

Εἶτα αἰσθηνομένη ὅτι ἔχει τὸ θέρρος της, ἀναλογιζόμενη ὅτι διλαί καὶ προσθήτες τῆς ἀνανδρίας ὅπως κερδήσῃ καιρού, ἐφερε τὰς δύο χειράς ἐπὶ

*) “Ἔε ἀριθ. 33, σελ. 650—652.